

ἐντύπωσις. Ἐλάχιστα αἰσθάνομον
σὰν νᾶφευγεν ἀπὸ κοντά μου ὁ Μύρης
αἰσθάνομον ποῦ ἐνώθη, Χριστιανός,
μὲ τοὺς δικούς του, καὶ ποῦ γένομον
ξένος ἐγώ, ξένος πολὺ ἐνοιωθα κιόλα
μιὰ ἀμφιβολία νὰ μὲ σιμόνει : μήπως κ' εἶχα γελασθεῖ
ἀπὸ τὸ πάθος μου, καὶ πάντα τοῦ ἤμου ξένος. —
Πετὰχθηκα ἔξω ἀπ' τὸ φρικτὸ τους σπίτι,
ἔφυγα γρήγορα πρὶν ἀρπαχθεῖ, πρὶν ἀλλοιωθεῖ
ἀπ' τὴν χριστιανοσύνη τους ἢ θύμησιν τοῦ Μύρη.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΤΟ ΚΡΙΝΟ

Μόνος προσεύχεται ὁ Χριστὸς γονατιστὸς κεῖ πέρα,
Μακρὰ, σὲ λόφο ἐρημικὸ, μὴν ἄθνην ἐσπέρα.
Δίπλα του ἀνθίζει τρυφερὸ λευκὸ σὰ χιόνι κρῖνο,
Καὶ κλίνοντας πρὸς τὸ Χριστὸ προσεύχεται κι' ἐκεῖνο.
Κι' ὁ μελλοθάνατος Θεὸς κοιτάζοντάς το : — « Δὸς μου
Δύναμη, ὦ μόνη σὺ λευκὴ, ψυχὴ μέσα στοῦ κόσμου
Τῆ σκοτεινιά! » — Καὶ τότε αὐτό : — « Κι' ἐγὼ προσμένω, λέει,
Μιὰ καταδίκη. » — Κι' ἡ δροσιὰ ὡς τ' ἀγκαλιάζει κλαίει.
Τότε μὲ βιάση φάνηκεν ἕνας νὰ δρασκελίζει
Τὸν κάμπο. Κάποιοι ζητᾷ κι' ὁ ἀέρας ἀνεμίζει
Τὸ φόρεμά του τὸ πλατὺ. Σὲ λίγο ὁ Ἰούδας φτάνει
Καὶ στέκεται καὶ λέει : — « Ραββί, σοῦ πρέπει ἕνα στεφάνι
Ἄπ' ἄσπιλους καθὼς ἐσὲν ἄνθους! » — Κόβει τὸ κρῖνο
Καὶ μ' ἄλλ' ἀνθάκια στὸ Χριστὸ τὸ πρόσφερε κι' ἐκεῖνο

ΛΕΩΝ. ΡΑΖΕΛΟΣ